

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Prihaja vsaki mesec 8.

na spomin petdesetletnice od l. 1904. dec. 8., ka je za versko istino razglašeno Marijino nevtepeno poprijetje.

Vrejūje ga z dovolenjom od vikariata v D. Lendavi pod št. P. H. 48/1920 danim **KLEKL JOŽEF** vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje.

Cena: Za naročnike Novin dobrovoljna podpora, za nenaročnike Novin pa 5 din. ali 20 K. na leto. K listi dobijo naročniki za to ceno kalendar Srca Jezušovoga.

Ljüboj gospej presvetoga Srca.

Edno prosim jaz od Tébe,
 Ki gospa si zemlje nébe:
 Srci tvojsa, bož'ga Sina,
 Daj mi služiti brez bína
 Ti gospa si toga Srca
 Mati tüdi — zmožna, sladka,
 Tvoja prošnja vsemogoča
 Ž njov odide vse teškoča.

Ljüba gospa presvétoğa Srca
 Slüžiti hočem tvojsa Sina,
 Slüžiti Njemi z ljübezni,
 To le to daj — sineki Mati!

Ljüba Gospa, presvetoga Srca
 Verno bom slüžo tvojega Sina
 S r č e n.

Misijonski glasi.

3000 — 300,000.000. Na risalsko nedelo je bilo. V Jeruzalemi je bilo zbrano ljudstvo od vsakšega naroda pod nebom, I vsakši je čuo v svojem jeziku gučati nevučene apoštole, nad štere je prišeo tisti dén sveti Düh. Peter jim pravi: „Spokorite se i daj se krstiti vsaki izmed vas na ime Jezusa Kristuša.“ In kelko jih je sprijalo njegovo reč, so bili krščeni. In pridružiči se tisti dén okroglo 3000 düh. Bio je to prvi misijon. Peter je držao misijonsko predgo. Njegov glas ešče dnesdén odmeva po rečej misijonarov med vsemi narodi pod nebom. Nega naroda, šteromi ne bi oznanjali misijonari Petrove reči „Spokorite se i daj se krstiti vsaki izmed vas na ime Jezusa Kristuša“. I reči misijonarov so od tistoga časa pa do našega stoletja sprijale velke množice in so se dale krstiti. Vseh katoličanov živi zdaj na sveti nad 300,000.000 (tristomilijonov) düh! Sv. Peter je začno in Petrova Cerkev do denšnjega dneva ne henjala gor z misijonskimi predgami. Misijonski križ si je najprle podvrgeo pogansko rimsko cesarstvo i za njim ves znani svet. Že Tertulijan je zapisao v prvom časi krščanstva, ka si je križ podvrgeo narode, šterih rimski meč ne mogeo, ka so spadnoli na kolena i ga molili. Kda so v 16. stoletji nove dele sveta odkrivali, so bili misijonari prvi, šteri so ne šli za zlatom v nove kraje, liki so bogasivo svete vere tá nosili. Na risalsko nedelo so se z apoštolov neštetni norčarili, — ka so se vina znapili, zato tak gučijo. Zaistino, znapili so se, — liki vina sv. Düh! Pijani toga vina hodijo misijonari 19 stolet na vse kraje sveta: ne zadrži jih pekoče sunce, ne ledena zima, ne lakota, ne preganjanje... Pijaniva toga vina sta bila svetiva brata Ćiril pa Metod, šteriva sta se v 9. stoletji peški podala s Carigrada v naše kraje i krstila naše stare prednike. Toga vina je bio pijan sveti Franc Ksaverij, šteri je leta 1541 odpotüvao v daljno Indijo, prišeo na svojem misijonskom potüvanji celo na Japonsko i krsto v 10 letaj milion poganov, tak ka jemije že roka obnemogla od krščavanja. Pijani sv. Düh so bili nešteti drugi misijonari, šteri so v preganjanji dali svoje življenje za Kristušovo vero. O da bi se tüdi mi napili toga vina — sv. Düh — i bili pijani misijonske gorečnosti!

Ka pomenijo reči „misijon“ i „misijonar“. Zvekšega so nam vsem znane reči „misijon“ i „misijonar“. Što je ešče ne čüo od misijonarov, to je dühovnikov, ki nahajo svoje starše, domače kraje i prijatele i odidejo deleč deleč po sveti k divjim i tüdi ne divjim poganskim narodom? Misijonare pa imenüjemo tüdi posebne dühovnike, šteri hodijo po faraj i držijo misijone: lepo predgajo i cele dneve spovedavlejo. Oboji širijo i vtrdjavlejo bože kraljestvo na zemlji — kak to prosimo v vsakšem očanaši: „Pridi k nam kraljestvo Tvoje.“ Reč „misijon“ je latinska (dijačka) in telko pomeni kak poslanstvo, „misijonar“ pa telko kak poslanec.*) Misijonari so poslanci, štere pošila Bog oznanjat bože navuke. In kda tej poslanci predgajo i spovedavlejo, te vršijo svoje poslanstvo, svoj misijon — i mi pravimo, ka držijo misijon. Če na to mislimo, te lahko spreidimo, što je bio najvékši misijonar. „Bog je svet tak ljübo, ka je poslaol svojega edinorodjenoga Sina na te svet, ka bi se po njem zveličali“ (I. Jo 4, 9). Kristus je bio najzvišenejši poslanec, najvekši misijonar. I kak j: Bog Oča njega poslaol, tak je tüdi on pred svojim vnebohodom razposlaol svoje apoštrole kak misijonare: „Ite po vsem sveti i oznanjajte evangelij vsem stvarém.“ (Mk. 16, 15). Apoštolje so šli i se ravnali po Gospodovom naročili. Peter je prišeo v Rim, Paveo je dvakrat prehodo Malo Azijo, Tomaž je prišeo celo v Indijo — kak pravijo. Ešče dnesdén so tam kristjani, šteri se imenüjejo Tomažovi kristjani. Sv. Cerkev se je vsikdar ravnala po Kristušovi misijonskoj zapovedi i pošiljala misijonare po celom sveti. Pokojni Papa so po pravici pravili, „ka sv. Cerkev ne pozna starejše dužnosti kak je ravno misijonska dužnost.“ Dnesdén že nega kraja na sveti, kama ne bi stopila misijonarova noga. Itak je pa ešče jezero miljonov poganov. To človeka zaboli. — Žato pa, kak ne bi z veséljom pomagali misijonarom?! To je naša sveta dužnost! Zaisfino sveta: delati za to, za koj je naš Gospod prišeo na zemljo i za koj je telko trpo. — Vse nas je odrešol!

Što vse je misijonar? Pri imeni misijonar mislimo navadno samo na dühovnika misijonara. Istina, dühovnik je „drügi Kristus“, ma vso oblast v božem

*) Naši dijaki dobro znajo, ka se pravi mitto, mittere, misi, missum — poslati.

kraljestvi na zemlji; zato je samo duhovnik lahko popuni misijonar. Misijonski duhovniki bi pa bili jako ovirani pri svojem deli, če bi si na misijonaj morali stan, hrano pa druge navadne potrebe sami preskrbljavati. Na domači misijonaj majo stan pa hrano po farofaj, med pogani pa toga nega, zato hodijo ž njimi takzvani misijonski bratje, ki so v pomoč duhovnikom. — Tudi oni so misijonari. V veliko pomoč so misijonarom v poganskih pokrajinaj misijonske sestre, štere pomagajo posebno pri spreobračanju pa vzgajanju žensk. — Tudi one so misijonarke. Takšemi misijonskomi deli se pa nemrejo vsi posvetiti. Dužnost misijonskoga dela pa mammo vsi. To svojo dužnost lahko spunimo, če pomagamo misijonarom. Pomagamo jim pa s tem, ka za nje molimo in jih z dari podpiramo. — Vsaki, što moli ali z dari podpira misijonare, je misijonar. Tak vidimo, ka se za misijone dela na tri načine: 1.) z molitevjav, 2.) z dari, 3.) s tem ka se sami odzovemo misijonskomi zvanju, če nas Bog zove v takši stan. Vsakšemi kristjani je mogoče na eden eli na dva načina misijonski delati in tak smo lahko misijonari vsi. V tom pomeni nam je vsem pravo Kristuš: „Ite po vsem sveti in oznanjajte evangelij vsem stvarjem!“

Tri pitanja. Na Japonskom je prvi zasado kriz v pogansko zemljo sv. Franc Ksaverij v 16. stoletju. Komaj se je pa krščanstvo malo lepše razvilo, ga je začno krvoločni casar Taikosama z vsov silov preganjati — kak nekda poganski rimski casarje — i ga je skoro zevsema strebo. Samo nekaj jezero duš je ohranilo nepokvarjeno vero skoz 300 let. Kda je l. 1858 po 300 letaj pá stopo katoličanski misijonar na japonsko zemljo, pride ednoga večera k njemi par možkov. Pokažejo jemi med preganjanjom potrto podobo križanoga Jezusa in jemi stavijo tri pitanja. Pitajo ga, če v tistoj veri, štero on oznanja, častijo križanoga Zveličara i če se duhovniki ne ženijo pa če obnavlajo daritev na Golgoti. Nadale ga pitajo, če njegovi verniki častijo Marijo, Mater Odküpitela. Pitajo ga tudi, če majo vrhovnoga pastira Cerkve v Rimi. — Da jim misijonar na vsta tri pitanja odgovori ka ja, se jim oči zasvetijo od veselja. Spoznajo, ka majo itak ednok po dugom dugom časi katoličanskoga duhovnika pred sehom. Küšnejo jemi roko i pravijo: „Mi mammo edno vero i edno srce“. Kda so pred 300 leti med pre-

ganjanjom na Japonskom gnali na morišče zadnjega duhovnika, je té naročo svojim vernikom, naj ohranijo navuk, šteroga jih je on včlo, čisti in naj nikomi ne verjejo, dokeč ne pridejo pá takši misijonari, šteri dajo povolen o'govor na ta tri pitanja. Starši so to sporočili deci, deca svoji deci i tak dele, dokeč se je ne dogodilo, ka je prišeo misijonar, ki je znao odgovoriti na vsa tri pitanja. Protestanski eli kakši drugi misijonar ne bi mogeo na vse odgovor dati i tak ga ne bi šteli poslušati. Zaistino, vse katoličanske duhovnike lahko spoznamo po tem trojem: po ljubezni do križanoga Kristuša, po ljubezni do Matere Marije in po ljubezni do rimskoga poglavara. To troje davle katoličanskim misijonarom popuno moč za razširjanje svete vere i te trojne ljubezni se morajo navdati vsi pravi kristjani.

Potüvanja misijonarov. Pokrajine, kde naši misijonari

oznanjajo pravo vero Kristušovo, so ne v takšem redi kak pri nas. Od vesnice do vesnice ne mogoče priti po lepih, s kamnom nasipanih potaj; zato ravno potüvanje dela misijonarom velke težave. Pomagajo si kak si morejo. V pomoč jim je pri tom nema živina: konji, osli, kamele. Če je potrebno iti kama dele — v kakšno sosedno ves — koga spovedat eli krstit eli betežnika obiskat eli je pa znabiti potrebno kakše sporočilo nesti sosednoj misijonskoj postaji, zajaše misijonar svöje živinče, i tak jemi je mogoče tüdi v slabom vremeni, v

Misijonar na potüvanji.

blati, vršiti svojo višeno službo. Posebno če je potrebno prek

kakše vode iti, je za jahača dobro, ar mostov navadno nega. Kak je pa tudi jahanje ne lehka reč, najprle če je ne vajeni eli če je gosta megla, če je potrebno po bregaj med globokimi prepadi potivati i podobno. Če pa trbej kaj s kolami pelati pa morajo 3—4 pare živine vpréči če ščéjo kola z mesta potegnóti. Dostokrat je pa siromaštvo tak veliko ka, toga nikaj nemajo. Te tibe potno palico v roke vzéti i peški hoditi. Če je b'ato — po blati, če pa voda — pa po vodi. Tú pa tam gradijo države ceste in železnice. S tem kakpa pomagajo pri misijonskom deli. Tak večkrat veri sovražni ljudje kakšo reč delajo pa se nanč ne spominajo, ka delajo za Kristuša. Bog zna tudi slabo v dobro obrnóti.

Marija pa misijoni. Znabiti de što etak pravo: Ve pa Marijin list naj raj kaj več od Marije piše pa ne telko misijonskoga. Žmetno bi bilo najti znam takšega, ki bi tak gučao. Itak je pa prav, ka povemo, ka misijonske reči pa Marijin list jako lepo vkúp ide. Med Marijov in misijonstvom je tesna zveza. Že največki misijonar Jezuš Kristuš je napravo svojo prvo misijonsko pot z Marijinov pomočjov. Ona ga je rodila, ona ga gorgojila, ona je pod križom za naše odrešenje trpela. Nadele imenüjemo Marijo kraljico apoštolov, to je telko kak kraljico misijonarov. Mnoge misijonske družbe so se zročile v posebno njeno varstvo. Komakoli stopi misijonarova noga i se oznanja Kristušov evangelij, tam se oznanja tudi Marijina slava. Kde znajo moliti Očanaš, znajo pozdraviti tudi Mater božo „Zdrava bodi Marija!“ Kaj pa Marija raj vidi kak to, če se širi kraljestvo njenoga Sina na zemlji?! Kakše veselje ma ona nad misijonskim delom i kak rada de pomagala, če bomo njo prosili za misijone. Kraljica majnika, ki si mati največšega Misijonara, ki si kraljica apoštolov, izprosi, da bo v kratkom ves svet spremenjeni v nebeski maj, v kraljestvo tvojega Sina! Izprosi misijonarom moč, da bodo mogli neustrašeno razširjati čast tvojega Sina i tvojo čast. Nagni srca vernikov, da jim bo misijonsko delo sveto, da do ga podpirali z vsemi svojimi močmi!

Poplačana stanovitnost v veri. V zadnjem preganjanji kristjanov v Ning-ko-zu na Kitajskom se je dogodilo, ka je odpadnola od vere družina, ki je mela v misijonskoj školi vzgojeno deklico. Deklica se je ne štela odpovedati svojoj veri, čeravno so jo domači pa rod jako silili k tomi. Kda je bila deklica stara 14 let, so jo šteli v zakon dati bogatomi mladomi pogani. (Na Kitajskom

majo navado se ženiti v jako mladi letaj). Deklica je pa odločno izjavila, ka nikdar ne vzeme nevernika i pogana za moža. Starši pa celi rod je bio jako čemeran, liki hčerka se je ne dala niti z ostrim protenjom niti s sladkimi obljubami zvoditi. Nekši katehist (domači misijonski pomočnik) je omeno, ka bi se po ženitvi znabiti mož dao krstiti. Zaistino se je pogan hodo 2 meseca včit krščanski navuk i nato proso za sv. krst. Misijonar je odkraja ne dosta zavüpao toj spreobrnitvi, ar je bila cela poganova familija tüdi poganska. Kak žalostno bi bilo za krščansko zaročnico, če potlej ne bi mogla dati svoje decé krstiti. Liki mladi mož je meo pravo volo. Da bi to pokazao njej i misijonari, je prle, kak je dao napraviti ženitovanjsko pismo, navčo svoje domače v krščanskom navuki i pripelao vse k svetomi krsti. Tüdi familija dekllice se je nazaj povrnila v katoličansko cerkev. Nato se je vršilo vesélo gostüvanje. Veselejšega so ne mogli obhajati. Tak je Bog poplašao stanovitnost mlade dekllice v sv. veri.

Nenavadno najdenje. Misijonar Bernard je opravljao jako žmetno misijonsko slüžbo v ledenih pokrajinaj Alaske (najsevernejši del Severne Amerike) pri narodi Eskimo. Čeravno je bio tak deleč od svoje francoske domovine, ga je itak dosegnola bojna zapoved. Mogo je zapüstiti drage Eskime i se podati v domovino pod orožje. (Na Francoskom morajo tüdi dühovniki iti k soldakom). Vernikom se je trgalo srcé, kda so se poslavljali od dobrega očé. Do prvoga morskoga pristanišča se je Bernard pelao na sanej, štere so vlekli psi. Psi so pri Eskimaj edina žival, štero je mogoče vpréči. Jako so močni v nogaj in dugo zdržijo. Kda je prišeo do pristanišča, je dao prek pse i male sani. Pa komaj se je mogeo ločiti od zvestoga psa Malamuta, šteri se je nikak ne dao vkraj od svojega gospodara. Zadnje, ka je čüo Bernard z Alaske, je bilo žalostno lajanje Malamuta, štero se je v zimzkoj pokrajini kilometre deleč čülo. Mnogo mesecov potlej je bio misijonar Bernard v strelnih jarkih na francoskom bojišči. Francozi so za prevažanje po bojišči vpelali foringe s psi. Vojak Bernard je rad gledao te pse, ar so ga jako spominjali na njegove misijonske pokrajine. Što bi pa mogeo popisati njegovo začüdenje, kda ednoga dneva zaglédne svojega

Malamuta, štiri naednok spozna svojega gospodarja, skoči proti njemu, se opravlja po njem in veselo laja. Kak se je to dogodilo? Francozi so po severnih svojih deželaj kúpovali Èskimo pse za vojne namene. Kda se je Bernard loço od svojega psa v Alaski, je bila ta zapoved že vòdana. Ravno pri tistoj priliki so trgovci kúpili Malamuta i tak je prišlo, ka sta se na bojišči páli vidila.

Kratka misijonska poročila.

Slavnostne misijonske obletnice. Na željo pokojnoga sv. oço so se vršile letos tri dni pred risali misijonske slavnosti v cerkvi sv. Petra v Rimi v spomin tristoletnice kak je bila ustanovljena „Propaganda,“ to je društvo kardinalov, ki je prevzelo vrhovno vodstvo vseh misijonov i skoz 300 let vodilo katolièanske misijone. Sv. oça so izrazili željo, naj bi se ob toj tristoletnici obhajale misijonske pobožnosti po vsej cerkvaj, na štiri šteè dén in naj bi se vernike pozvalo k goreèemi misijonskomi deli. Propaganda je bila ustanovljena 22. junija 1622.

Sv. Franc Ksaverij. Po celom sveti se obhajajo túdi vesele misijonske slovesnoti v spomin, ka je pred 300 leti (12. marca) papa Gregor XV. proglaso misijonara Franca Ksaverija za svetnika. Franc je bio od kraja profesor na najveèkšoj školi v Parizi i si je jako želo pridobiti svetno èst. Sv. Ignacij jemi je pa večkrat pravo: „ka pomaga ÷loveki, èe si ves svet pridobi, svojo dūšo pa pogūbi.“ Franc je postao ponizen misijonar, odišeo l. 1541. v Indijo, prišeo na Japonsko in nameno iti túdi na Kitajsko, pa ga je nemila smrt na samotnom otoki Sancian l. 1552 vzela s sveta. Njegov življenjepis ešèe objavimo v Mar. listi.

Katolièanjska misijonska vojska. V misijonskih pokrajinaj se bojūje za Kristušovo kraljestvo okoli 15000 misijonskih dūhovnikov, 5300 misijonskih bratov i 20000 misijonskih sester. Vkup nekaj nad 40000 bojevnikov. Lepa vojska je to; ali ka, èe pomislimo, ka je ešèe 1000 milijonov poganov. Zato bomo ešèe dugo mogli moliti po Kristušovom naroèili: „Prosíte Gospoda žetve, ka pošle delavce v svojo žetev“. — Èe bi se edna desetina deèkov pa možov, ki so spadnoli v boji, posvetila

misijonskomi zvanji, bi prišeo na vsakših 1000 poganov eden misijonar in to bi bilo zadosta!

Slovensko misijonišče v Grobljah. Slovenski misijonari se vzgajajo v tom misijonišči. Vsakši, (dühovniki, bogoslovci, dijaki z maturov pa tudi 8 kmetski eli rokodelski dečki eli dovci od 16—36 leta) što čüti v sebi misijonsko zvanje, lahko prosi za sprejem. — Letos dozidavlejo novo poslopje poleg staroga. Ar se vse dela z milimi dari misijonskih dobrotnikov, pomagajmo vsi kak moremo. — Mlade dijake, ki majo veselje do misijonskoga stana, vzemejo na stanje v Dijaškom domi, Ljubljana Tabor 12. Plača je po dogovori in je mogoče dati tudi siromaškim staršom sina v té zavod.

Velka povodenj je bila jeseni na Kitajskom. Dosta vesnic pa vsa žetev je vničena.

Prvi čaren plebanoš. V Ugandi v Afriki je bio lani nastavljeni prvi čaren plebanoš za kaplana ma tudi dva domačiva pomočnika.

Šiba.

Gda drüga zdravila več ne pomagajo, teda vzeme zdravnik nož vroke in reže. Tak je z kaštigami, gda drügo več ne pomaga, pride šiba na vrsto. Nego zdravnik pri ništernih betegih tudi včasi vzeme nož v roko i odstrani ka je neždravoga. Ravno tak je tudi pri vzgoji, da za ništerne pregrehe se more tudi včasi šiba nücati, kak so na priliko trdoglavnost, če se premišleno pregreši ali iz hüdobije kaj napravi.

Ka se more razmeti pod rečjov šiba? Nika drügoga kak ravno samo šiba; ne palica, ne bat, ne vajat, ne pesnice, ne plüske. Najbogša šiba je tista, kak pravijo moj oča, štera prav na mlado fũčka, gda mahaš z njov. Stari vzgojitelji so pravli, da je brezova šiba naj bogša, ar je najbole vugipka. Zato jo je pa tudi Bog belo stvoro, kak pravi pripovedka, ár če so deca po noči tudi lagoji, da jo stariši lahko najdejo. I tudi v prejšnjih časih je mela šiba drügi prostor v hiži, včasi za križom ali pa za trainom.

Gda prijeti za šibo? Ne včasi gda se dete pregreši, i z vsakov stvarjov ka vam pride najhitrej v roke, nego povejte njemi, da je zaslüžo i da bo doma bit, pa I tudi vam v tom časi preidejo čemeri i bodete bole premišleno

delali. Zato naj bo doma na omari vsikdar šiba. Morete pa tudi paziti gde vdarite, da deteta ne poškodujete. Najbole varno mesto je tisti tao, šteri kak pravijo, je ravno zato stvorjem i pa po dlani na roki. Nigdar pa ne sünjavajte deteta s pesnicami, tudi ne davajte njemi plusk, tem menje pa šče je bršte.

Gda pa bijete vaše dete, ne kričte. Dostakrat se čüje pri tom cela bojna, dete kriči, ar ga boli, oče ali mati pa od čemerov. To ne pomaga nika. Nego gda je dete zaslüžilo, da more bito biti, njemi povejte prle, zakaj da bo bito in potem nika. Stem njemi pokažete da ga ne bijete iz čemerov, nego ar je zaslüžo. Pokažite njemi celo, da neradi to delate, i gotovo bo to vaše postopanje melo dosta sada i bo dosta hasnilo deci. Ednok vam bodo zato jako zahvalni.

Poznao sem očo, ki je svojiva dva sinova za vsakšo stvar zbio in to gde je prišlo in s tistim ka njemi je najprle do rok prišlo. Kelko njima je pomago? Nika! Navado njiva je pctühnjnosti, to je pred njim sta se kazala jako dobriva, nego za njegovim hrbtom? ... To bi vam pa lahko tudi povedo ... Gda sta pa ednok mogla od doma v službo, sta pozabila na dom. Ne sta pisala, tem menje pa šče domo šla.

Pregovor pravi: „Brezova šiba novo mešo poje.“ To pomeni, šiba, če je dobro nücana i pametno, prinese lepi sad. Ne pomeni da bodo vsi mešniki, nego da bodo dobri in pošteni. Da bodete pa pametno rábili šibo počakajte z mirom, da se vam poležejo čemer i potem po pameti, če je eden vdarec zadosta ne trbe dati dva, če sta pa dva zadosta pa ne tri.

Glavna stvar je pa ne biti deco, nego da deca majo strah pred šibov i te je ne bo trebelo tudi dosta nücati. Začnite rano kaštigati i vam ne bo trebelo dosta kaštigati.

Bojan.

Krščanski navuk.

I. Zapoved.

Prijavnoj božoj službi so znamenja predpisana, z šterimi na zvünaj pokažemo našo notrašnjo molbo. Javna boža služba se veli tista, štero da očetno, javno, očividno pred nami oprávljati Matikerkev. Takša je na priliko sv. meša, precesije, litanije,

blagoslavljanje itd. Maticerkev pri teh božih službah določijo obrede ali ceremonije, ž šterimi se one moro vršiti. Pokleküvanje, križanje, klečanje, rok razprestiranje glédanje križa itd. ti obredi so predpisani i majo globoki sveti pomen i neso kakši hokus-pokus. Dühovnik jeli roke ma pri oltari razprestrete i tak prosi milosti. Kaže tak formo križa. Pomeni to ka smo po križi Gospodovom dobili vse milosti. Glejte ministranta. Kleči pred oltarom, ar je namestnik angelov, (kak dühovnik je namestnik boži) i moli Gospoda na zemlji kak Angel v nebesih. Kak grdo delo je, če dvorjenik od oltara se nazaj zgledava i reži. Kak je sram Angele ka takšega nespodobnoga namestnika majo! Jezušovo Srce pa z oltara ne gleda na njé, nego prek njih drüge dobre dečkece i deklice. Boli ga ka za Angelsko službo so tak nezahvalni. Tisto včenje, štero razlaga ceremonije ali obrede, zovemo liturgijo. Jako dobro je to včenje prebroditi, človek vsikdar globše spozna veličanstvo svoje vere i vsikdar bole trdo se je drži pa vsikdar bole verno spunjava njene predpise. Kak málo, vsakdenešnje znamenje molbe bože je križanje! Pa če količkaj globše segnemo v njegov pomen, nam postane to znamenje zaistino vretina večnoga zveličanja. Z križom smo rešeni! Križ je nébo odpro, pekel zapro, *križ je premagao hüdoga dūha, telo i svet!* Kí se z tov verov križa, zmaga v sküšnjavah. Svetniki so z ednim križanjem celi pekel strosili, greh odvrnoli, čistost ohranili! Na križi so želeli vmreti apoštoli, brez križa neso šteli svetniki, križ so si za plačo vsi goreči krščeniki vsikdar želeli. Te kinč, to moč, to sladkost, to odebrano odliküvanje bi mi samo površno, nemarno, brez poštenja na sébe devali!? — Pobožno se križajmo vsikdar, posebno v sküšnjavah.

Nova „Kristušova cerkev.“

Meseca oktobra 1. 1920. so poročale novine, ka se je vršilo od 12.—16. oktobra 1920. v Ženevi na Švicarskom zborüvanje 252 püšpekov i odposilancov vseh verskih družb, kak evangeličanska, pravoslavna, anglikanska, itd. štere verjejo v Kristušovo božanstvo, njegovo včlovečenje i odküpitelstvo.

Evangeličanci i razkolniki čütijo, ka njihovo vero-spovedanje nema prave podlage od tistoga časa kak so se odcepili od Rima. Vsikdar bole in bole sprevidevajo kak needini so sami med sehom v verskih rečeh, zato pa idejo sami vsikdar bole narazno. Sprevideli so, ka če de tak naprej šlo, ka morajo razpadnoti njihove verske družbe. Da bi té razpad zabranili, se namenijo združiti v edno samo versko družbo „Kristušovo cerkev“ imenüvano. S toga namena so zborüvali l. 1920. v Ženevi.

Katoličani so ne bili pri tom zborüvanje, čeravno so bili ešče pozoseb povabljeni. Že l. 1916. so bili odposlanci pri rimskom Oči pápi i so ga prošili, naj bi pos'ao na to zborüvanje svoje zastopnike. Sv. Oča papa so jih lepo, kak dober oča zgübljenoga sina, sprijati. Da so pa poslanci začnoli gučati od združítve v takzvano „Kristušovo cerkev,“ so njim odkrito i odločno povedali, da je rimsko katoličanska cerkev tista prva edina Cerkev, od štere so se vse drüge ločile i da je združítev mogoča samo te, če se te odcepljene cerkve povrnejo nazaj ta, odked so odišle, v Rim. Žato se rimska cerkev nemre z nikim pogajati. Če bi se pogajala, bi s tem že pripoznala, ka lahko kaj popüsti v svojem navuki, toga pa nemre včiniti kak edina prava čuvarica Kristušovih navukov. Sv. Oča so prepovedali katoličanom iti na zborüvanja.

Na zborüvanji so ne mogli nikaj dosegnoti. Ešče skoro bole so se razdvojili. Samo so to določili, da bodo imeli za par let zopet zborüvanje v Jeruzalemi.

Zahvalimo Bogi, da smo v njegovej pravoj cerkvi, v šteroj ostane On z nami vse dneve do konca sveta.

Slovensko misijonišče v Grobljah.

Dozdajšnje poslopje semenišča bi bilo premalo za vzgajanje misijonarov, če pomislimo na velke potrebe misijonskih delavcov doma i med pogani. Žato se povle poleg novo. Želeti bi bilo kak pa, če bi se kak najprle moglo dokončati. To je pa odvisno od darov dobrih ljüdi. Pomagajmo vsi našemi misijonišči. Istina je, doma imamo tüdi dosta potreb i resnično, v Prekmurji jih je

telko, ka se človek skoro ne bi vūpao ešče za misijone kaj prositi. Samo če se vōzgovarjamo z domačimi potrebami, s tem se ešče nemremo izgovoriti darov za misijonišče. Misijonišče je edno samo za vse Slovensko, tak je tūdi naše prekmursko zato lahko po pravici pravimo: podpirajmo naše domače misijonsko semenišče. to misijonišče je pa ešče v posebnoj zvezi z našim Prekmurjom. Mi nabiramo dare za misijonsko hišo v Prekmurji. Kakši misijonarji pa pridejo v to prekmursko misijonsko hišo? Ravno tisti misijonarje kak se vzgajajo v misijonišči v Grobljah; med misijonari — dūhovniki ednoga, med kleriki v misijonišči ednoga i tri med misijonskimi brati. Kak ne bi mogli imenūvati misijonišča i Grobljah naše domače misijonišče?!

Kak že povedano, podpiramo misijonišče na tri načine: 1) z molitvijov, 2) z dari, naravnost ali pa, da se zapišemo v Misij. mešno družbo, 3) da se sami posvetimo Kristušovoj slūžbi, če čūtimo v sebi misijonsko pozvanje i stopimo v semenišče.

Katoličanska cerkev doma i v tūjini.

Med bojnov pa prve mesece po bojni so se sovražniki sv. cerkve že veselili misleč, ka se bliža konec krščanstva, posebno pa šče katol. cerkve. Zdaj se pa že jasno vidi, ka se srčne želje naših verskih nasprotnikov ne bodo vresničile. Versko življenje po domovini začne pa cvesti, trnje i osed se sūši. Veselo je viditi, kak začajo po celom Slovenskom ljudje v velkom številu v cerkev zahajati. Misijonišso močno obiskani. — Poročila iz misijonskih krajov, štera misijonarje pošiljajo, pravijo, ka se moč sv. cerkve po celom sveti lepo širi. Ljudje odpirajo srca Kristušovomi navuki. Največ vūpanja je zdaj na Kitajskom, kje živi eden štrti deo vseh ljudi na zemlji, (t. j. 400 milijonov; zdaj je komaj 2 miliona katol. kristjanov tam). Tūdi v Meksiki, gde se je med bojnov vršilo preganjanje kristjanov, se je na boljše obrnolo. — „Ti si Peter (pečina) i na to pečino bom sozidao svoje kraljestvo i peklenska vrata ga ne do premagala.“ „Jaz ostanem z vami vse dni do konca sveta.“ Znova nam Kristuš zatrdjavlje resničnost svojih reči, štere je gučao svojim apoštolom.

(4). Ki 1, ki 2, ki 3, nekak pa, kak Klar Ana z Ivanec so celo 4 listeke prosili v gorečnosti za razširjenje božega kraljestva, štera je v malih Ivancih 400 nabrala. Vsem tem nabiračom i darovnikom presrina hvala. Do l. 1924. dec. 31. de se pobiralo. Par sto nabiralnih pol ešče mamó. O da bi prišlo stálno kraljestvo bože po misijonah med nas. Dobre dúše, zglasite se, štere je ščete širiti! Peneze vsaki širitel naravnoč po čeki v Celje pošle. Pét ali šest hiž bi lejko melo edno cedalo. Vsako dete lejko pár par da. Letina se zboljša i dober Bog v zahvalo za blagoslov na poli i pri stvari žele dar za svojega božega kraljestva razširjavanje. Par sto pol ešče mamó. Što šče ka bi po njem túdi prišlo bože kraljestvo hitrej v Slovensko Krajino, naj prosí pri vredništvu M. Lista misijonski listek.

